

DOZORNIK (1) *sb m*

A pl dozorniki.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Dozorca, nadzorca; osoba pełniąca nadzór, kontrolę: A ftárfze nád ízpítálmí y íáko dozorníki czyníł [św. Chryzostom] ty kápłány/ ktorzy żon nigdy nie mieli. SkarŻyw 87.

Cf **DOZIERACZ**, [**DOZIERCA**], **DOZORCA**

KN